

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

یونس نگاه
۲۵ نومبر ۲۰۲۲

یونس نگاه

کرختی روان و رابطه آن با بقاء

تجمع این همه آدم برای تماشای درهکاری چه چیزی را درمورد ما می‌گوید؟ من هم یک روز در دوران سابق طالبان در استدیوم کابل به "تماشای" اعدام یک خانم رفته بودم. نمی‌دانم چرا رفتم. یادم است نه شاد بودم، نه زیاد غمگین بودم، و نه ترسیده بودم. با دوستانم قصه کرده رفتیم، خاموش نشستیم و دوباره تبصره کرده برگشتیم. استدیوم پر از آدم بود. تصور کنید همه در زندانید و از سلول‌های مجاور صدای ناله می‌آید. شما ناله‌ها را می‌شنوید و به هم‌بند خود می‌گوئید صدای این مرد چقدر بلند است، نسبت به آن دیگری که دیروز فریاد می‌کشید بسیار فرق دارد.

همیند شما می‌گوید صدای خوبی دارد. می‌توانست آواز خوان شود. بعد شما شپشی را از روی فرش چیده به همیند خود نشان می‌دهید و او بدون آن که تعجبی نشان دهد می‌گوید "چه می‌کنی، یلایش کن، یکی دوتا خو نیستند." سرش را می‌خارد و فازه می‌کشد.

من که بیهیاد می‌آورم، آدم در آن شرایط دچار نوعی کرختی می‌شود. برخی حساسیت‌ها رنگ می‌بازند و یگان دردها را نمی‌توانی مثل آدم نورمال حس کنی. شاید همان‌طوری که تن انسان در واکنش به رنج و عذاب تکنیک تعطیلی دارد و وقتی از حد گذشت کرختی (ضعف) دست می‌دهد، روان آدم‌ها نیز از کرختی برای بقاء بهره می‌گیرد.